

εις τὴν Ἰταλίαν χάριν τῆς ἀναρρώσεως, ἐσκέπτετο. Μὰ τὴν πίστιν μου, ἂν ἀνεχώρει, θαρρῶ πῶς θὰ τὴν ἀκολουθοῦσα. Δὲν ἔχω πειὰ νὰ κάμω τίποτε εἰς τὸ Παρίσι, ἀφ' ὅτου ἔδωκα τὴν παραίτησίν μου ἀπὸ κλητῆρας.

Ὁ Βινιούρὸς θὰ στεφανωθῆ, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ ἔμπορεῖ νὰ στεφανωθῆ κάλλιστα καὶ χωρὶς ἐμέ. Καὶ μάλιστα, ἂν τὸ σκεφθῆ κανεὶς καλὰ, μοῦ φαίνεται πῶς ἡ Ἀλίκη θὰ χαρῆ περισσότερο ἂν δὲν εἶμαι ἐκεῖ νὰ τὴν ἀκούσω ποῦ θὰ προφέρῃ τὸ ναί. Ἡ παρουσία μου θὰ τῆς ἀναμνήσῃ ἄλλα πράγματα.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐπερίμευεν ἐπὶ πολὺ μόνος. Μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐνεφανίσθη ὁ κύριος Βιλαγῶς. Ἐφάνετο περίφροντις ὁ ἀξιόλογος οὗτος ἱκτρός, καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ ἐφοβήθη πρὸς στιγμὴν μήπως ἔχει κακὰς εἰδήσεις.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος, ἀρκοῦντως ἀνήσυχος. Μήπως ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε τίποτε δυσάρεστον;

— Ὅχι, χάρις τῷ Θεῷ, ἀπεκρίθη ὁ κ. Βιλαγῶς. Ὅσῳ περὰ ὁ χρόνος αἰ δυνάμεις ἐπανάρχονται, καὶ δυνάμει νὰ σὰς βεβαιώσω τὴν ὅτι ἡ κόμησσα ἐσώθη.

— Μὲ καθιστᾶτε εὐτυχῆ. Κατ' ἀρχὰς σὰς εἶδα τὸσον ἀπασχολημένον, ὥστε ὑπέθεσα...

— Φυσικῶς ἰατρεύθη, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ τὸσον ἀσφαλῆς δι' αὐτό.

— Θέλετε ν' πῆτε πῶς φοβεῖσθε καμμίαν ἀφροσύνην πάλιν. Ἐλπίζω, φίλτατε ἰατρέ, ὅτι θὰ ἐπιβάλετε τὴν θέλησίν σας διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσετε.

— Βεβαιότατα ἔξαφνα σήμερον τὸ πρωὶ ἡ κόμησσα ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ μὲ τὸ ἀμάξι.

Ἄντέστην καὶ ἐπὶ τέλους κατεπεῖσθη. Δὲν δύναμαι ὁμως νὰ τῆς ἀποδώσω καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ πνεύματος. Ἡ φαντασία τῆς ἐργάζεται ἀπαύστως. Κάνει χιλιάδας σχέδια καὶ σὰς βεβαιῶ πῶς προτιμότερον ἦτο νὰ ἔχη πυρετόν.

— Καὶ ποῦ ἀποδίδετε σεῖς αὐτὸν τὸν ἐρεθισμόν;

— Εἰς αἰτίαν τὴν ὁποίαν εἶνε ἀδύνατον νὰ μαντεύσετε καὶ τὴν ὁποίαν ἄμα σὰς εἶπῶ θὰ δυσκολευθῆτε νὰ μὲ πιστεύσετε, διότι δὲν ἠξέυρετε σεῖς τὴν κόμησσαν Γιάλτα ὅπως τὴν ἔξυρω ἐγώ.

Εἶνε γυνή, ἡ ὁποία ἐνδιαφέρεται διὰ τὸ κάθε τι, ἀκόμη καὶ διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔπρεπε νὰ προσέχη διόλου. Ἄρκει νὰ τῆς πῆ κανεὶς γιὰ μίαν ἀτυχίαν ἢ ἓνα ἀδικήμα καὶ ἡ κεφαλή τῆς πέρνει φωτιά.

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι τῆς εἶπατε πῶς ὁ γραμματεὺς τοῦ θεοῦ σας ἠγάπα τὴν ἐξαδέλφην σας καὶ ὅτι ἐπειδὴ ἀπεβλήθη...

— Μὲ συγχωρεῖτε! δὲν τῆς εἶπα ἐγὼ αἰτὰ τὰ πράγματα. Ἡ κυρία Γιάλτα ἀπ' ἐναντίας μου τὰ εἶπε, τὴν ἡμέραν ποῦ τὴν συνώδευσα εἰς τὸ δάσος. Ἐγὼ μάλιστα εὐρέθην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὰ διαψεύσω.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσιμαρ

## Ο ΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ

ἢ τὰ Χριστούγεννα ἐν Νουριμβέργῃ.

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Γ'

Μετὰ ὁκτώ ἔτη

Χριστούγεννα!! Χριστούγεννα!!! Οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἠχοῦσι, καὶ ἐξ ὅλων τῶν οἰκιῶν οἱ πιστοὶ ἐξέρχονται ἵνα μεταβῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ φαίδροτης ἐβασίλευεν εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων, πάντες δ' ἀντήλλασσον χαιρετισμοὺς καὶ ἤρχοντο ἀλλήλοισι εἶη *πολλά*. Ἐξ ὅλου τοῦ πλήθους οὐδεὶς ἐδέχετο πλειοτέρας εὐχὰς, καὶ οὐδεὶς ἀπῆντα εἰς τόσας φιλικὰς προσήσεις, ὅσῳ γυνὴ τις μεσηλιζ, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος ὡραίας νεάνιδος ὑψηλῆς καὶ εὐκάμπτου. Εἰς τὴν λάμπιν δὲ τοῦ πυρσοῦ, ὃν ἐκράτει, διεκρίνοντο οἱ λάμποντες κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, αἱ ροδόχροαι παρειαὶ τῆς καὶ ἡ ὡς χρυσὸς στίλβουσα ξανθὴ τῆς κόμη· πάντες δὲ οἱ διαβάται νέοι καὶ γέροντες ἔρριπτον ἐπ' αὐτῶν βλέμματα θαυμασμοῦ. «Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ τὴν ἀνθηρὰν αὐτὴν νεότητα», ἔλεγον χαιρετῶντες οἱ δημογέροντες καὶ οἱ ἄρχοντες. «Ὁ Θεὸς νὰ διαφυλάττῃ τὴν μητέρα καὶ τὴν θυγατέρα, διὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτῶν καρδίαν καὶ τὰ φιλόφρονα αἰσθημάτων», ἔλεγον οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ πάσχοντες. Αἱ νεάνιδες τὰς ἐχαίρειν διὰ φιλικῶν κινήματων τῆς κεφαλῆς, οἱ σπουδασταὶ καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἄρχοντες ὑπεκλίνοντο μετὰ σεβασμοῦ, ὡς εἰ εὕρισκοντο ἐνώπιον μεγάλων κυριῶν. Καὶ ὁμως ἡ τε μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἦσαν ἀπλαῖ ἀστοί. Ἦσαν ἡ κυρία Καδούλη μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς Χριστίνης, ἀλλ' ὀλόκληρος ἡ πόλις τῆς Νουριμβέργης μεγάλως τὰς ὑπελήπτει διὰ τὰς πολλὰς καὶ σπανίας αὐτῶν ἀρετάς. Οἱ πάντες ἐγνώριζον, ὅτι ἡ κυρία Καδούλη, ἐν χρεῖρᾳ διατελοῦσα, μόνον τῆς μέλημα ἦτο ἡ ἀνατροπὴ τῆς θυγατρὸς τῆς, καὶ ἡ ἀπότισις τῶν χρεῶν τοῦ συζύγου τῆς.

Ἡ ἐργασία ἦν τὸ μόνον μέσον. Παρεδόθη καθ' ὀλοκληρίαν εἰς αὐτὴν, καὶ ἐντὸς ῥίλιου κατέστη ἡ καλλιτέρα κεντήτρια τῆς Νουριμβέργης. Ἡ Χριστίνα, ἀναπτυχθεῖσα, ὑπερέβη τὴν μητέρα τῆς κατὰ τὴν καλαισθησίαν καὶ τὴν τέχνην, καὶ ἐντὸς ὀλίγου κατάρθωσε διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἐργασίας νὰ ἐξοφλήσῃ πάντα τὰ χρεῖα τῶν. Ἡ θύρα τῆς οἰκίας τῶν ἦν πάντοτε ἀνοικτὴ εἰς τοὺς πτωχοὺς, εἰς οὐδὲν δὲ ἄλλο ἠσθάνετο εὐχαρίστησιν ἢ εἰς τὸ εὐεργετεῖν. Ἡ Χριστίνα, ὁ ξανθὸς αὐτὸς ἄγγελος, ἀνέκραστον ἠσθάνετο χαρὰν ὡς αἰεὶ εὕρισκετο ἐν μέσῳ ἀσθενῶν καὶ τραυματιῶν, ἀνακουφίζουσα τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους διὰ τῶν φαρμάκων, ἅτινα παρεσκεύαζεν ἡ μήτηρ τῆς.

Λοιμὸς φοβερός εἶχεν ἐνσκήψῃ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐν Νουριμβέργῃ. Ἡ κυρία Καδούλη καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς Χριστίνα, μετ' αὐταπαρνήσεως περιποιοῦντο τοὺς ἐτοι-

μοθανάτους, ἐγκαταλελειμμένους πολλὰς οὐκ ὑπὸ τῶν συγγενῶν καὶ οἰκείων τῶν.

Ἐν τῇ πόλει ἐψιθυρίζετο, ὅτι ἡ ὡραία νεανὶς ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐλάμβανε τὸ μοναχικὸν σχῆμα, διότι ἂν δὲν ἤθελε νὰ γείνη μοναχὴ, διατὶ τότε ἔμενον ἀπαθὴς πρὸ τῶν τρυφερῶν βλεμμάτων, τῶν στεναγμῶν καὶ τῶν γλυκεῶν ὑποσχέσεων, τῶν πανταχόθεν περιεκυκλούντων αὐτὴν; Μήπως δὲν ἐξηρτάτο ἐξ αὐτῆς νὰ γείνη πλουσία, βαρωνίς ἢ καὶ κόμησσα ἔτι; Πᾶς τις ἐγίνωσκε κάλλιστα τοῦτο.

Τὸ πλῆθος ἀθρόον εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ὁ χορὸς ἔψαλλε καὶ οἱ ἱερεῖς ἐτέλουν τὴν λειτουργίαν. Ἡ κυρία Καδούλη, γονυπετὴς πλησίον τῆς Χριστίνης, ἤκουσε αὐτὴν δεομένην καὶ λέγουσαν χαμηλοφώνως: «Γλυκύτατε Ἰησοῦ, διαφύλαττε αὐτὸν καὶ ὀδήγησον πλησίον ἡμῶν, ὅπως δυνηθῶ νὰ τῷ εἶπω, ὅτι ἐτήρησα ἀπαρεγκλίτως τὴν ὑπόσχασίν μου, τοῦ νὰ μὴ τὸν λησμονήσω ποτέ!» Εἰς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἡ μήτηρ τῆς ἐμειδίασε πικρῶς· εἶχε πεῖραν τοῦ κόσμου καὶ ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι εὐκόλως λησμονεῖ τις εὕρισκόμενος μακράν.

Κατ' ἔτος, ὅτε ἡ Χριστίνα προητοίμαζε τὸ δεῖπνον τῶν Χριστουγέννων, ἔλεγε:

— Μητέρα, ἐὰν ἐπανήρχετο τὴν νύκτα ταύτην! Ἄλλ' ἡ μήτηρ τῆς προσεπάθει πάντοτε νὰ τὴν πείσῃ, ὅτι ξένος ὀλίγων στιγμῶν, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐνθυμηθῆ αὐτὴν. Ἡ Χριστίνα ὁμως ἐκίνε τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ ἐπανελάμβανε: «Θὰ ἐπανέλθῃ.»

Ἡ λειτουργία ἐξηκολούθει αἴφνης, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἱερεὺς ἐκράτει τὸ ἅγιον ποτήριον καὶ προὔχωρει ἵνα προσφέρῃ τὴν ἁγίαν μεταλήψιν εἰς τοὺς πιστοὺς, φωνῆ ἡχηρὰ, ἀκουσθεῖσα ἐκ τοῦ χοροῦ, ἐτάραξε τὴν κυρίαν Καδούλη, καὶ ἐφαιδρυνε τὴν γλυκεῖαν μορφήν τῆς Χριστίνης.

— Ἐκεῖνος εἶνε! ἀνέκραξαν καὶ αἱ δύο ὁμοῦ, εἶνε ὁ θεὸς αἰδός.

Τὴν φωνὴν αὐτὴν, τὴν τοσοῦτον ἡχηρὰν καὶ τόσῳ περιπαθῆ καὶ γλυκεῖαν, ὡς νὰ κατήρχετο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἡ Χριστίνα τὴν ἀνεγνώρισεν· ἡ καρδία τῆς ἐπαλλεν ὡς μικροῦ πτηνοῦ συλλαμβανομένου ἐν παγίδι, καὶ ὅπερ τρέμει ἐκ τοῦ φόβου καὶ σείει τὰς πτέρυγας του ἵνα ἐλευθερωθῆ.

— Ἐκεῖνος εἶνε! ἐκεῖνος εἶνε! ἐπνέλαβεν ἔχουσα τὴν ἀγνὴν καρδίαν τῆς πεπληρωμένην ὑπὸ ἀγνώστου χαρᾶς.

Τὸν ἀνέμενε καὶ ἐγνώριζε καλῶς ὅτι ἡμέραν τινα θὰ ἐπανήρχετο· εἶχε πεποιθῆσιν εἰς αὐτόν. Διατὶ λοιπὸν ἡ ἐπάνοδος αὐτῆ, καίτοι ἀπόσπτος, τὴν ἀνύψωσε μέχρις οὐρανοῦ; Πόσον ὡραία ἐψάλλεν! Ἐξύμεινε διὰ τῆς γλυκυτάτης καὶ οὐρανίας φωνῆς του τὴν γέννησιν τοῦ Θεανθρώπου ὡς ἐξῆς:

«Ἡ εἰρήνη καὶ χάρις ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐγερθεῖτε πάντες οἱ ἐν τῷ σκότει μόνοντες καὶ ταῖς θλίψεσιν, οἱ πάσχοντες, οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ μάρτυρες... μικρὸν παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν...»

Ὅποσον ἡ φωνὴ καθίστατο ἐπιβάλλουσα καὶ τρομερὰ, ὅταν ἔψαλλε:

«Τρέμετε, κακοί, ἡ ὥρα τῆς ἐκδίκησός; ἐσήμανεν ἀνωθεν».

Εἶτα φωνῆ ταπεινῆ καὶ λυπηρᾶ παρεκάλει εἰς μετάνοιαν, ἐν ὀνόματι Ἐκείνου, ὅστις ἔρχεται πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Ἡ Χριστίνα, ἐν ἐκστάσει διατελοῦσα καὶ φερομένη ἐπὶ τῶν πτερύγων τοῦ ὑψηλοῦ ἐκείνου ὀνόματος, παρεκάλει καὶ ἔκλαιε γονυπετής ἀνεπὸλοι τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν :

— Ἴσως ὁ ψάλλων γὰ εἶνε ἄγγελος, οὐδέποτε ἄσμα θνητοῦ ἀνύψωσε τὴν καρδίαν μου μέχρι τοῦ Πλάστου.

Ἡ σκέψις αὕτη, ἀντὶ νὰ τὴν τέρψη ἐβύθισεν αὐτὴν εἰς φοβερὰν μελαγχολίαν. Ἡ ἄλλοτε φαιδρὰ καὶ χαρίεσσα κόρη, ἡ πάντοτε πλησίον τῆς μητρὸς τῆς βαδίζουσα, χωρὶς νὰ παρατηρῆ τοὺς διαβάτας καὶ ἀκούη τοὺς κολακευτικούς λόγους των, ἴστατο εἰς τὰ προπύλαια τοῦ ναοῦ καὶ ἀνήσυχα ἐπὶ τῶν ἐξερχομένων ἔρριπτε βλέμματα.

— Ἐλθέ, τέκνον μου, τῆ εἶπεν ἡ μήτηρ τῆς, κάμνει ψῦχος.

Ἡ Χριστίνα τὴν ἠκολούθησε στενάζουσα.

Τὸ πλῆθος εὐθυμον, ἐξελθὼν τῆς ἐκκλησίας, ἐπλήρου τὴν μεγάλην ὁδόν, ἡ δὲ Χριστίνα, περιφέρουσα ἐν τῷ συνωστιζομένῳ πλήθει τὰ βλέμμά της, προσεπάθει νὰ διακρίνη τὸ ἐπανωφόριον, τὴν βοστροχῶδη κόμην καὶ τὸν ἐρυθρὸν σκούφον τοῦ Ἰταλοῦ ἀοιδοῦ. Ἡ κυρία Καδούλη, ἐννοήσασα τὴν ταραχὴν τῆς θυγατρὸς τῆς, ἐτάχυνε τὸ βῆμα, ὡσεὶ θέλουσα νὰ ἀπομακρύνῃ αὐτὴν ἐκεῖθεν. Μετὰ βίας καὶ μόλις ἀπῆλθα εἰς τοὺς χαιρετισμούς, καὶ ἂν τις τῶν προυχόντων τὴν προσεκάλει μετὰ τῆς ὠραίας δεκαεξάετιδος θυγατρὸς τῆς εἰς δεῖπνον, ἀπεκρίνετο λίαν ἀφηρημένη καὶ χωρὶς νὰ στραφῆ :

— Εὐχαριστῶ, εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας.

Ἡ Χριστίνα, πάντοτε προσέχουσα εἰς τὸ πλῆθος, διέκρινε νεαρὸν κύριον, περιτετυλιγμένον ἐντὸς πλουσίου ἐπανωφορίου καὶ κομψότατα ἐνδεδυμένον. Ὁ νέος οὗτος ἐφαίνετο ὅτι τὰς παρηκολούθει τὸ τοιοῦτον, ὅπως ἀσύνητες εἰς τὴν νέαν, οὐδένα, ὡς ἐκ τῆς νυκτὸς ἐκείνης, τῆ προϋξένησε φόβον, ἀλλ' ἀκουσίως ἡ καρδιά της ἐπάλλε σφοδρῶς.

Αἱ δύο γυναῖκες — ἡ μήτηρ μετὰ τῆς θυγατρὸς — ἔφθασαν πρὸ τῆς θύρας των καὶ ἐσταμάτησαν ἵνα ἀνοιξοῦσιν αὐτὴν, ὅτε εἰς ἀπόστασιν τριῶν βημάτων ὁ νεαρὸς κύριος τὰς ἐπρόφθασε καὶ ὑποκλιθεὶς μετὰ σεβασμοῦ ἐνώπιον αὐτῶν εἶπεν :

— Εὐτυχῆ καὶ χαρμύσυνα Χριστοῦγεννα, Κυρία Καδούλη, ἐπίσης, δεσποινὶς Χριστίνα! Θέλετε καὶ πάλιν κατὰ ταύτην τὴν νύκτα νὰ δεχθῆτε εἰς τὴν οἰκίαν σας τὸν ὀρφανὸν ἀοιδόν;

— Ὁ μήτηρ! ἀνέκραζεν ἡ Χριστίνα, ἐγνωρίζον καλῶς ὅτι θὰ ἐπανήρχετο.

Ἡ κυρία Καδούλη ἀπεκρίθη :

— Καλῶς ἦλθες ὡς καὶ ἄλλοτε.

Ἐν τούτοις τὸν ἐδέχθη σχεδὸν βεβια-

σμένως, δὲν εἶχε δὲ ποσῶς λησμονήσει καὶ τὴν ἄλλοτε καλωσύνην του, οὔτε τὸ πλῆρες βαλάντιόν του, ὅπερ τῆ εἶχεν ἀφήσει πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, καὶ τὸ ὅποσον συνέτεινε τὰ μέγιστα πρὸς ἐξοικονόμησιν πολλῶν ἀναγκῶν τῆς. Νὰ μὴ τὸν ἐδέχετο θὰ ἦτο ἀχαριστία, καὶ ἀφοῦ μάλιστα ἐφαίνετο ἀπαιτῶν σχεδὸν νὰ τῷ ἀνοιξῆ τὴν θύραν τῆς οἰκίας τῆς.

Εἰσῆλθον λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ, ἡ δὲ Χριστίνα λαβοῦσα τὸν φανὸν ἀνήλθε τὴν κλίμακα πετῶσα ὡς πτηνόν, ἵνα ἀνάψῃ τὰ κηροπήγια καὶ διαχύσῃ τὴν εὐθυμίαν εἰς τὸ δεῖπνον τῶν Χριστουγέννων. Ὁ Μάζο μειδιῶν καὶ συγκινημένος τὴν ἠκολούθει ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἐκείνης, ἐνθα εἶχεν εἰσελθεὶ νύκτα τινα ἀτυχῆ περιπλανώμενος ὀρφανός, καὶ ἐνθα ἡ τύχη ἐλθοῦσα τὸν παρέλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς.

Ἡ αἰθουσα δὲν ἦτο ποσῶς μεταβλημένη ἀνεγνώρισε τὸ πεπαλαιωμένον ὀγκῶδες κιβώτιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοτε εἶχε τοποθετησῆ τὸ μανδολίνον καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του.

Ἡ χήρα ἔσπευσε ν' ἀνοιξῆ τὰ ἐρμάριά της ἵνα προσθήσῃ εἰς τὸ παρατιθέμενον δεῖπνον γλυκίσματα, ἐκ διαφόρων κηροπῶν κρυσταλλωμένων καὶ εὐδῶν, τὰ ὅποια ἡ θυγάτηρ τῆς προπαρεσκεύαζε κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς της διὰ τοὺς πάσχοντας, οὓς ἐπεσκέπτετο καὶ περιέθαλπεν.

Ὁ Μάζο ἀφῆρσε τὸν μανδύαν του, καὶ ἡ κυρία Καδούλη ἐξεπλάγη ἰδοῦσα πόσον ὠραῖον ἱπότην ἀπὸ εὐλόγιστον νεανίαν τὸν κατέστησαν τὰ ὀκτὼ ταῦτα ἔτη. Ἐκεῖνος παρετήρει τὴν Χριστίαν ὅσον εὐμορφον ὑπὸ τὴν μακρὰν κυανὴν ἐσθῆτά της, ἥτις διέγραφε τὸ χαρίεν ἀνάστημά της καὶ τῆ εἶπε, ὅταν ἐκείνη ἔκλινε πρὸς αὐτὸν ἵνα τῷ πληρῶσῃ τὸ κύπελλόν του :

— Δύναται τις νὰ σὲ ἐκλάβῃ δι' ἀγγελον.

Ἡ Χριστίνα ἐμειδίασε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπήστραψαν ἐκ χαρᾶς.

Ὁ Μάζο διηγῆθη εἰς αὐτὰς τὴν περιπετειώδη ἱστορίαν του. Ὁ γέρον Κρησφιγγεὺς τὸν ἐνέδουε καὶ τὸν ἐδίδασκε, τὸ παιδίον δὲ ἦτο ἀφωσιωμένον εἰς αὐτὸν ὡς εἰς πατέρα. Νῦν ὅμως εἶχεν ἀποθάνει, ὁ δὲ Μάζο διέτρεχε τὸν κόσμον ἄδων, ἵνα κερδίσῃ τὸν ἄρτον του ὡς ἄλλοτε, ἀλλὰ μετὰ τὴν διαφορὰν, ὅτι νῦν ἐταξείδευεν ὑπὸ τὴν ἰδιότητα μεγάλου κυρίου, διότι οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ πρίγκιπες, ὡς εἶχε προείπει ἄλλοτε ὁ διδάσκαλός του, τὸν προσεκάλουν ἵνα ψάλλῃ εἰς τὰς αὐλὰς των.

Ἦτο πλούσιος... ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε εὐτυχῆς, διότι ἦτο μόνος.

— Κυρία Καδούλη, λέγει ἐπὶ τέλους, σεῖς, ἥτις μοὶ ἐδώκατε φίλημα μητρὸς, θέλετε νὰ με ὀνομάσετε υἱόν σας; Μοὶ ἐπιτρέπετε δὲ νὰ ἐρωτήσω τὴν δεσποινίδα Χριστίαν, ἂν ἐνθυμῆτε τὴν ὑπόσχεσίν της;

— Ἐνθυμοῦμαι! ἐψιθύρουν ἡ Χριστίνα, ἐνῶ μειδιάμα τῆς μητρὸς ἐνεθάρρυνε τὸν Μάζο.

— Μοὶ ὑπεσχέθητε, ἐπανέλαβεν, ὅτι θὰ με ἐνθυμείσθε καὶ θὰ με ἀγαπάτε ἐφ' ὅρου ζωῆς. Ἐγὼ πάντοτε σὲ ἐνθυμούμην καὶ σὲ ἀγαπῶ, Χριστίνα, ὠραῖέ μου ἀγγελε, θέλεις νὰ γίνης σύζυγός μου;

— Συγκατατίθεσαι; τῆ εἶπεν ἡ μήτηρ τῆς ἐναγκαλισθεῖσα αὐτὴν.

— Μῆτηρ, ἐπανήλθεν, ἀπεκρίθη ἡ Χριστίνα ἐγείρουσα πρὸς τὴν μητέρα τῆς τοὺς ἀκτινοβολοῦντας ὀφθαλμούς της.

Ὁ Μάζο ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ ἔθεσεν εἰς τὸν δάκτυλόν της ὠραῖον χρυσοῦν δακτύλιον, κεκοσμημένον διὰ πολυτίμων λίθων.

— Βασίλισσά τις μοὶ τὸν ἔδωκεν, εἶπε, καὶ τὸν ἐφύλαξα διὰ νὰ κοσμήσω σὲ, γλυκεῖα καὶ συμπαθῆς μου φίλη, ἥτις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου εἶσαι ἀνωτέρα πασῶν τῶν ἐπὶ γῆς βασιλισσῶν!...

\*\*\*

Οὐδέποτε ἄλλοτε ἡ Νουριμβέργη εἶδεν ὠραιότερον γάμον τοῦ τῆς γλυκεῖας Χριστίνης Δάσση, μετὰ τοῦ Μάζο Ναπόνι, τοῦ ὠραίου Φλωρεντινοῦ ἀοιδοῦ.

22 Δεκεμβρίου 1887.

ΣΟΦΙΑ Σ. ΔΟΥΚΑ

ΤΕΛΟΣ

#### ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Ἐν τῷ γραφεῖω ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα

#### ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἑλληνικά καὶ Γαλλικά.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδωμένοι: στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖω ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Τὰ ἐστάτω; ἐκδοθέντα δύο τεύχη τοῦ

#### ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ

τοῦ **A. Lutaud**

τροποποιηθέντος συμφώνως τῇ Ἑλλην. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ βηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς κ. *A. D. Καλλιθακά*, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖω ἡμῶν ἀντὶ **λεπτῶν 80** ἕκαστον, ταῖς ἐπαρχίαις δὲ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται **ἀντὶ λ. 60**.

#### ΕΞΕΛΘΗ

ΤΟΥ ΗΜΕΤΕΡΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

#### ΕΡΩΣ ΚΑΙ Σ<sup>Α</sup>

ΤΟΜΟΣ ΚΟΜΨΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΜΕ ΒΕΩΦΥΛΛΟΝ

ΓΡΑΦΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ Κ.

ΘΕΜΟΥ ANNINOU

Τιμᾶται ἐν Ἀθῆναις μιᾶς Δραχμῆς, ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ 1,20.

#### ΕΞΕΛΘΗ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ΕΝ Τῷ ΓΡΑΦΕῖῳ ἩΜῶΝ

#### ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1888

ΣΥΛΛΟΓΗ πλουσίας στοιχείων καὶ κοσμημάτων διὰ

#### ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

ἐκομισθῆ ἑαχάτως εἰς τὸ τυπογραφεῖον **νῆς**, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

ΩΡΑΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ δι' ἐξωφύλλα κλ. πωλεῖται ἐν τῷ γραφεῖω τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΜΕΛΑΝΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΓΓΛΙΚΗ εἰς τενεκέδες ἐκ μιᾶς ὀκάς καὶ 70 δραμίων πωλεῖται ἀντὶ **δρ. 4, 28**, ἐν τῷ γραφεῖω τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».